

[Marianne Bentsen-Pedersen]

Det er heldigvis få endnu, men en påvirkning er der sikkert tale om.

Vi mener, at der er grunde til, at mennesker køber sig til spænding, og vi mener også, at der er grunde til, at de ønsker at se voldsfilm, og derfor vil vi hellere tage fat et andet sted. Vi mener selvfølgelig, at det er forkasteligt, at bagmænd skal tjene penge på at sælge vold, men netop fordi det er penge, der er incitamentet til at sælge disse kassetter, har vi i gruppen snakket lidt om, hvorvidt man kunne overveje at lægge nogle store afgifter på disse videobånd. Så kunne pengene måske anvendes til børne- og ungdomsfilm, eller de kunne anvendes til oplysning om vold og den virkning, den har på børn og unge.

Om et sådant forslag vil jeg sige, at jeg synes nok, det kan indebære visse vanskeligheder, hvad vi også havde i forbindelse med børnepornoforslaget, for hvad er en voldsfilm? Hvordan kan man afgrænse, hvad en voldsfilm er? Og hvis man laver en eller anden grænse, ved vi godt, at fabrikanterne vil prøve at lave filmene, sådan at de lige ligger på den anden side, og vil prøve at køre et nyt marked op. Jeg synes, der er mange afgrænsningsproblemer i det. Selv om det er et beslutningsforslag, skal det selvfølgelig konkretiseres, og jeg synes, det må give kristeligt folkeparti problemer med, hvordan man vil afgrænse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den radikale folketingsgruppe kan ikke støtte dette forslag til folketingsbeslutning om at indføre endnu et forbud. Vi tror ikke på, at forbud er nogen lykke for noget samfund.

Jeg tror, at der er ingen, der vil erklære sig som tilhænger af de sadistiske voldsfilm, som formentlig ligger bag ved kristeligt folkepartis beslutningsforslag, og som fru Nathalie Lind så udmærket karakteriserede for et øjeblik siden. Den radikale gruppe er bestemt heller ikke tilhænger af den slags film eller den slags kassettebånd. Det vil jeg gerne have sagt for ikke at blive skudt noget andet i skoene.

Forslaget til folketingsbeslutning går ud på, at salg, udlejning og anden udbredelse af videokassettebånd skal forbydes. Tja, var det så nemt, så kunne man vel endda tage det

alvorligt. Men der er ikke ét ord fra kristeligt folkeparti om, hvordan det skal praktiseres. Justitsministeren har allerede sagt, at det er en mangel ved forslaget. Jeg synes, at det er noget helt fundamentalt, at man her siger: forbyd det! Så tror man, at når det er forbudt, så sker det ikke mere. Hvem skal praktisere det? Skal politiet, der i forvejen ikke kan overkomme de opgaver, det har, efter udtalelser fra politifolk, og derfor gang på gang må svare folk: vi ved godt, at I skulle have hjælp, vi kan bare ikke overkomme det? Skal det nu også have det her uden mandskabsudvidelse, eller hvad har man tænkt sig?

Man anfører som begrundelse, at der er en stigende voldsmentalitet. Jeg kunne godt lide at vide, hvad man bygger denne antagelse på. Man bygger den formentlig på, at der er flere anmeldelser af vold. Har man forsøgt at sætte sig ind i, om dette dækker et stigende antal voldstilfælde eller folk bare finder sig i mindre?

Jeg står her med en AIM-undersøgelse, offentliggjort den 11. marts 1981, hvor man har undersøgt holdningen hos det, der hedder et repræsentativt udsnit af befolkningen. Man har spurgt folk: hvor mange af jer har det sidste halve år været udsat for vold? Og det har man sammenlignet med en tilsvarende undersøgelse i 1976. Hvad viser det? Det viser, at antallet af voldstilfælde er faldet med 10 pct. i løbet af de 4 år. Det kan da ikke være stigende voldsmentalitet. Jeg kunne godt lide at vide, hvad man bygger på. Det er rigtigt, at der anmeldes flere tilfælde af vold. Men det er da kun godt, at de folk, der begår vold, bliver anmeldt, så det bliver ganske klart, at det finder samfundet sig ikke i.

Må jeg så påpege, at nu har dette forslag foreløbig fået tilslutning fra kristeligt folkeparti – naturligvis – der fremsætter det, og fra venstre og fra de konservative, så vidt jeg kunne opfatte det. Før at man kan bruge et videokassettebånd, forudsættes der et TV-apparat. Hvor findes TV-apparaterne? De findes hjemme hos familien. Det er besynderligt, at disse 3 partier, der i øvrigt går ind for at styrke familiens stilling, på dette punkt fuldstændigt giver op. Ja men det er da i familierne, man skal sætte ind. Når det foregår hjemme i familien – det er dér, man har fremvisningsapparatet – var det så ikke en